

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 32Csp/131/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119210605
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Benčová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2019:8119210605.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Lenkou Benčovou v spore žalobkyne R. T., nar. XX.XX.XXXXX, bytom Š. XX, XXX XX G., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému Platiť sa opatí, s.r.o., Mostová 2, 811 02 Bratislava Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO:45 684 618, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 250 eur takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 150 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.
- III. Žalobkyňa m á n á r o k na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 18.03.2019 domáhala voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 250 eur a náhrady trov konania.
2. V žalobe tvrdila, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 17C/216/2014 o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky ako žalobkyňa bola v postavení spotrebiteľa úspešná. Rozsudok bol potvrdený Krajským súdom v Prešove v konaní sp. zn. 3Co/67/2016. Ako spotrebiteľ si uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, keď svoje práva musela brániť v súdnom konaní podaním žaloby. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať funkciu relutárnu.
3. Žalobkyňa ako dôkazy označil rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 17C/216/2014 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/67/2016.
4. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol vzniesol námietku premlčania, ktorú zdôvodnil tým, že žaloba bola podaná oneskorene, lebo za uplatnenie porušenia práva spotrebiteľom je možné považovať iba podanie žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky a nie až rozhodnutie prípadného odvolacieho súdu o uplatnenom nároku. Keďže k uplatneniu práva žalobkyne došlo dňa 03.06.2014, podľa žalovaného premlčacia doba uplynula 03.06.2017. Ďalej žalovaný namietal, že nedošlo k porušeniu zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa, pričom porušenie práva má vyplývať z výrokovej časti rozhodnutia. Jedinou povinnosťou bolo nepoužívať neprijateľné zmluvné podmienky. Túto povinnosť logicky mohol porušiť iba POHOTOVOSŤ, s.r.o., ktorý predmetnú neprijateľnú zmluvnú podmienku do zmluvy inkorporoval a použil. Ak nebolo právoplatne rozhodnuté o porušení zákona žalovaným, nemôže byť ani pasívne legitimovaným. Zároveň poukázal na to, že pohľadávku voči žalobkyni mal v majetku iba do 28.12.2012. Žalovaný navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.
5. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na 27.11.2019, na ktoré sa nedostavil žalovaný, ktorý svoju neprítomnosť ospravedlnil, pričom súhlasil, aby sa súdne konanie uskutočnilo v jeho neprítomnosti. Preto súd prejednal a rozhodol spor na pojednávaní v neprítomnosti žalovaného v súlade s ustanovením § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP") s prihladením na obsah spisu a vykonané dôkazy.

6. Súd sa vo veci oboznámil so spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav veci:

7. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 17C/216/2014 - 117 zo dňa 23.11.2015 určil, že zmluvná podmienka v Zmluve uzatvorenej dňa 03.06.2008 č. zmluvy 9630438 bod 13) o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Súd zaviazal žalovaných v 1. a 2.rade spoločne a nerozdielne uhradiť žalobkyni trovy konania, ktoré špecifikoval. Ako žalovaný v 1. rade vystupovala spoločnosť Platiť sa oplatí, s.r.o. a ako žalovaný v 2. rade spoločnosť POHOTOVOŠŤ, s.r.o.

8. V odôvodnení okrem iného súd uviedol, cit.: „Žalobkyňa Zmluvou o úvere č. 8630438 dňa 03.06.2008 uzatvorila s právnym predchodcom žalovaného POHOTOVOŠŤ, s. r. o. zmluvu, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 10.000,- Sk (331,94 eura) za poplatok 9.680,- Sk (321,32 eura), ktorý mala uhrádzať v 12 splátkach po 1.640,- Sk. Celkovú sumu, ktorá mala zaplatiť bola 19.680,- Sk (653,26 eura). Predmetná zmluva neobsahuje údaj o RPMN, úrokovú sadzbu, ani priemernú RPMN... Tretina poplatku predstavuje dosiahnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Z uvedeného vyplýva, že úrok mal predstavovať 3.226,66 Sk a poplatok za administratívu 6.453,33 Sk, čo predstavuje 64,53 % z predmetu poplatku. Zo zmluvy nevyplýva, za čo spotrebiteľ platí poplatok, aj keď výška administratívneho poplatku je rozhodujúcou časťou celkového poplatku a zodpovedá zhruba dvojnásobku sumy dojedanej ako úrok. Zo zmluvy nie je možné zistiť, o aké administratívne plnenie ide. Takáto zmluvná podmienka je neurčitá a pre spotrebiteľa je neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, pri ktorých nie je spotrebiteľovi poskytnuté reálne protiplnenie. Táto zmluvná podmienka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, t. j. žalobkyne pre jej neurčitost' a nezrozumiteľnosť. Navyiac, takýto poplatok je v rozpore s dobrými mravmi, je úžerný, neprímeraný a nedostatočne transparentný. Nie je z neho zrejmé, za čo spotrebiteľ platí. Zo žiadneho zmluvného dojednania nevyplýva, aké konkrétne služby, či protiplnenie dodávateľ žalobkyni poskytol za žiadaný poplatok, pričom je poplatok vopred žiadaný za úkony, ktoré spotrebiteľovi nie sú známe. Súd preto vyhovel návrhu žalobkyne a určil, že táto zmluvná podmienka je neprijateľnou a z tohto dôvodu neplatnou.“

9. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 3Co/67/2016 - 157 zo dňa 03.11.2016 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

10. V odôvodnení odvolací súd poukázal na to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že v predmetnej zmluve nie je uvedená ročná percentuálna miera nákladov predmetného spotrebiteľského úveru (RPMN), čo spôsobuje, že v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy medzi účastníkmi, je potrebné takýto úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ ide o podmienku v zmluve v časti poplatku je potrebné súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že v 2/3-tinách je tento poplatok neúmerne vysoký, a to vo vzťahu k nákladom na vypracovanie, uzavretie zmluvy o úvere a na tzv. všetku administratívnu činnosť. Ide o vážne ustanovenie, ktoré vôbec nešpecifikuje o aké činnosti ide. V porovnaní s praktikami bánk, ktoré požadujú 1-2 %-tá za spracovanie úveru, je takýto poplatok neúmerne vysoký a v tomto slova zmysle aj taký, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi. Je potrebné súhlasiť aj s určením absolútnej neplatnosti a neprijateľnosti zmluvnej podmienky vo vzťahu k 2/3-tinám tohto poplatku z úveru, pretože skutočne ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi tohto konania ako dodávateľom a spotrebiteľom. Neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky týkajúcej sa časti predmetného poplatku za poskytnutie úveru v zmysle bodu 13 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, je možné vyvodiť z generálnej klauzuly uvedenej v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v súvislosti s porušením princípu dobrých mravov... K odvolacím námietkam žalovaného v 1. rade o nedostatku pasívnej legitimácie odvolací súd uviedol, že zmluva o postúpení pohľadávky uzatvorená medzi postupcom žalovaným v 2.rade a postupníkom žalovaným v 1.rade z 10.05.2012 a ani následná zmluva o postúpení pohľadávky z 28.12.2012 medzi postupcom žalovaným v 1.rade a postupníkom žalovaným v 2.rade, na základe ktorej bola postúpená pohľadávka s príslušenstvom voči žalobkyni vyplývajúca zo zmluvy o úvere zo dňa 03.06.2008 je neplatná (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Takéto neprípustné postupovanie pohľadávky so špekulatívnym úmyslom (vyhnúť sa konaniu pred súdom) spôsobuje, že žalobkyni ako spotrebiteľovi je nevyhnutné poskytnúť ochranu, lebo existuje nebezpečenstvo, že ktorýkoľvek zo žalovaných môže na súde uplatniť nárok vo vzťahu k žalobkyni o plnenie.

11. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 25.11.2016.

12. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o

ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa § 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie spotrebiteľovi

a) ukladať povinnosť bez právneho dôvodu,

b) upierať práva podľa § 3.

13. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Súdne rozhodnutia už ustálili, že nevyhnutnosť ochrany spotrebiteľa je daná jeho nerovným postavením vo vzťahu spotrebiteľ - dodávateľ vyplývajúcim z nerovnováhy vyjednávacej sily, nerovnomernosti znalostí a ekonomickej neúmernosti zdrojov. Systém ochrany zavedený smernicou 93/13/EHS, ktorý bol prebratý aj do Občianskeho zákonníka, vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa nachádza v nerovnom postavení voči predávajúcemu alebo poskytovateľovi z hľadiska jeho vyjednávacej sily, z hľadiska úrovne informovanosti, čo ho vedie k tomu, že pristúpi na podmienky vopred vytvorené predávajúcim alebo poskytovateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. V týchto vzťahoch je práve dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, pretože má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému svoje služby poskytuje.

14. Zákon za účelom ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v porovnaní s dodávateľom na vyváženie faktickej prevahy dodávateľa zakotvil pomerne prísne pravidlá a náležitosti, ktoré musí zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňať. Bolo preto povinnosťou súdu podrobiť kontrole obsahové náležitosti zmluvy o úvere. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 17C/216/2014 - 117 zo dňa 23.11.2015 vyslovil neprijateľnosť zmluvnej podmienky v časti zmluvy o úvere zo dňa 03.06.2008 č. 8630438 v bode 13 o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Súd prvej inštancie zároveň poukázal na to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje všetky obsahové náležitosti v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch. S uvedenými závermi sa stotožnil odvolací súd, ktorý napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP.

15. Súd poukazuje na to, že zmyslom primeraného finančného zadostučinenia je jednak satisfakčná funkcia, ktorá sa vzťahuje na konkrétneho spotrebiteľa, ktorému je primerané finančné zadostučinenie priznané v relutárnej podobe. Okrem toho má však primerané finančné zadostučinenie aj preventívnu funkciu, ktorá nie je o nič menej významná a ktorej úlohou je odradiť nečestných dodávateľov od porušovania právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Napokon existuje tu sankčná funkcia primeraného finančného zadostučinenia, ktorá má viesť k tomu, aby dodávatelia boli postihnutí aj v majetkovej sfére, keďže ako ukazuje už niekoľkoročná súdna prax, konštatovanie absencie požadovaných zákonných náležitostí v zmluvách so spotrebiteľmi, resp. vyhlásenie zmluvných podmienok za neprijateľné (ide de facto o morálne odsúdenie), javí sa byť nedostatočným. Nemožno zabúdať na to, že bol to práve žalovaný, kto sa dopustil konania v rozpore so zákonom a vopred naformuloval zmluvné podmienky zmluvy o úvere, ktoré zjavne boli v neprospech spotrebiteľa a boli spôsobilé spôsobiť ujmu v majetkovej sfére za situácie, keď spotrebiteľ bol povinný platiť za službu (odklad splátok) ktorú nevyužil, resp. ani v budúcnosti nemienil využiť.

16. Súd poukazuje na ust. § 3 ods. 5 veta posledná Zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorého kvalifikačným znakom pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia je spôsobilosť konania porušiteľa privodiť ujmu spotrebiteľovi. Postačuje hrozba vzniku ujmy. Pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia je teda podstatné to, že k porušeniu práva došlo. Uvedená skutočnosť v danom prípade vyplýva z vyššie citovaného rozsudku č. k. 17C/216/2014 - 117.

17. Preukázanie vzniku ujmy nie je nevyhnutnou náležitosťou pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia. Na priznanie nároku na primerané finančné zadostučinenie úplne postačovala už len hrozba vzniku ujmy. Uvedený právny názor je plne v súlade s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/168/2016 zo dňa 25.01.2017 podľa ktorého, cit.: „V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

Citované ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.“

18. Žalovaný vzniesol námietku premlčania. Súd ju vyhodnotil ako nedôvodnú s poukazom na to, že predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspešné uplatnenie práva na súde. Rozsudok sp. zn. 17C/216/2014 nadobudol právoplatnosť dňa 25.11.2016 a žaloba bola podaná na súde dňa 18.03.2019, teda v rámci všeobecnej 3 - ročnej premlčacej doby.

19. Pokiaľ ide o námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, súd poukazuje na to, že rozsudok sp. zn. 17C/216/2014 bol vydaný proti obom žalovaným, teda aj voči žalovanému Platíť sa oplatí, s.r.o. a preto je pre neho záväzný. Žaloba voči žalovanému nebola zamietnutá. Okrem toho s pasívnou vecnou legitímáciou sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal odvolací súd, keď poukázal nato, že je neprípustné postupovanie pohľadávky so špekulatívnym úmyslom (vyhnúť sa konaniu pred súdom) spôsobuje, že žalobkyni ako spotrebiteľovi je nevyhnutné poskytnúť ochranu.

20. Vo vzťahu k výške primeraného finančného zadosťučinenia, súd uvádza, že samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame finančné vyčíslenie, keďže má vyjadrovať satisfakciu (v zmysle odškodnenia) za stav, keď sa spotrebiteľ musel obrátiť na súd a žiadať o ochranu svojich práv. V tomto smere súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo 652/2001, podľa ktorého, cit: „Právní praxe i právní teorie jsou zajedno v tom, že nárok na přiměřené zadosťučinění je nárokom, jímž se reparuje újma nemateriální povahy. Tento aspekt vyvěrá již z podstaty tohoto nároku, který se označuje jako zadosťučinění neboli satisfakce, aby se již v názvu zdůraznila jeho imateriální povaha.“

21. V danom prípade súd považoval za spravodlivé priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 150 eur. Pri úvahe o výške priznaného finančného zadosťučinenia súd vychádzal z intenzity porušenia spotrebiteľských práv zohľadňujúc tiež časový aspekt závadného konania žalovaného. K porušeniu spotrebiteľských práv došlo v dôsledku (i) neuvedenia všetkých náležitostí úverovej zmluvy v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch a (ii) naformulovania neprijateľnej zmluvnej podmienky v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa musel svojich práv domáhať na súde, pričom v konaní o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky bol úspešný. Možno preto zhodnotiť, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 150 eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľke primeranú satisfakciu. Súd na záver pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/137/2016 zo dňa 24.05.2017). V danom prípade podľa názoru súdu priznaním primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 150 eur nedôjde na strane žalobkyne k majetkovému obohateniu, ale bude slúžiť ako odškodnenie za to, že sa žalobkyňa na súde musela domáhať svojich práv voči veriteľovi.

22. Podľa čl. 3 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené. Výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovoľávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

Podľa čl. 4 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

Podľa § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. Súd priznal žalobkyni náhradu trov konania v plnej výške napriek tomu, že jej nepriznal ňou požadovanú sumu primeraného finančného zadostučinenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. V danom prípade výška nároku závisela od úvahy súdu. Úvaha súdu sa týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku, ten bol daný. Základná sadzba tarifnej odmeny advokáta sa pritom vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia (obdobne tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co 20/2017 zo dňa 05.05.2017). O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).